

altsaa paa et, om jeg saa maa sige, mere beskedent Standpunkt. Der var altsaa intet til Hinder for, at Højre kunde være gaaet med til det og kunde have faaet samme Ære og maaske samme Fordel, som man fra anden Side har haft af Forslaget. Nej, det er udelukkende — jeg skal ikke komme tilbage til Realitetsbehandlingen — et Skøn om, hvad man kan anvende af Statens Midler til den Slags ekstraordinære Gaver. Vi beklage selvfølgelig, at der er saa mange, at Gaven kun kan blive 50 Kr., men vi mene dog, det er en Anerkendelse, og naar der er et saa stort Antal, maa selvfølgelig Ansøgerne finde sig i, at Gaven ikke bliver saa stor, som man ellers kunde have ønsket.

Finansministeren (Hørring): Det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) udtalte, at der jo var Penge nok i Statskassen. Denne Udtalelse vil jeg gerne tillade mig at anholde. Det ærede Medlem henviste til den store Kassebeholdning, der fandtes paa Regnskabet for 1897—98, men man maa endelig ikke glemme, at der i forrige Samling er vedtaget en Række Love, der have faaet Stadfæstelse efter 1ste April, og som lægge en meget betydelig Byrde paa denne Kassebeholdning. Saafremt man tager Hensyn hertil, vil det vise sig, at den Kassebeholdning, vi have, er ikke mere end tilstrækkelig; vi have ikke noget at rutte med.

Wagner: Naar jeg har taget Ordet, er det nærmest for at støtte det Forslag, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) har fremsat angaaende Uddelingen af en Sølvmedaille til Deltagerne i Krigen 1848—50. Man kan jo meget godt trække paa Smilebaandet ad Interessen for Medailler, men Faktum er alligevel, at disse gamle Mænd sætte overmaade megen Pris paa et saadant Udmærkelsestegn. Ganske vist have de faaet Erindringsmedaillen, men disse Folk, som have naaet en saa overordentlig høj Alder, ville gerne have et særligt Udmærkelsestegn. Man maa ogsaa indrømme, at der er noget i, hvad de sige, at det er meget vanskeligt at skelne dem fra Mændene fra 1864, og de føle sig — med Rette eller med Urette — lidt finere end Veteranerne fra 1864. De have for saa vidt Ret, som de ere ældre, og den Slags Hæder vokser med Alderen. Der er alligevel noget i den Tanke, som jeg synes kunde være at anbefale, og jeg vilde derfor være meget glad, om den ærede Minister i alt

†

Fald ikke vilde modsætte sig et Forslag, der gik i den Retning. Af stor økonomisk Betydning vilde det ikke kunne være; i saa Henseende behøver man ikke at have nogen Betænkelighed. — Jeg vil dernæst gerne fremstille mig som en Skive for de Pile, som det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) har udsendt til Højre. De af mine Meningsfæller, som have haft Ordet, have vinket af, pareret og sagt, det ramte ikke paa nogen Maade dem, de fralægge sig bestemt den Tanke, at de ikke skulde være med i Forstaaelsen af den Aand, i hvilken det Forslag blev fremsat, som det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds i Foraaret var Ordfører for. Jeg for mit Vedkommende indrømmer, at jeg slet ikke kan forstaa den Aand, der gik igennem dette Forslag. Jeg har allerede forrige Gang, dette Emne var til Behandling, udtalt, at det var mig ganske uforstaaeligt, hvorfor en Mand skulde have Æresgave, fordi han for 50 Aar siden har spaseret paa Kastellet maaske i nogle Sommerdage, og gjort Eksercits, eller hvorfor en Mand skulde have Hædersgave, fordi han har ligget uden for Toldboddommen i maaske ganske kort Tid om Bord paa et Orlogsskib. Det forekommer mig ikke, at den Slags Gerninger ere værd at hædre paa en saadan Maade. De ere selvfølgelig hæderlige, men Fædrelandet skylder ikke de Mænd nogen særdeles Tak. Hvis det altsaa skulde være Aanden i Forslaget, at det først og fremmest kom an paa, at alle Soldater fra 1848—50 skulde have Hædersgave, mener jeg, det er meget tilfældigt at nære en anden Anskuelse. Hvis derimod Tanken blot i Almindelighed skulde være den at hædre dem, der have kæmpet for Fædrelandet, bliver det et Spørgsmaal, hvorledes man skal drage Grænsen, og med Hensyn dertil tillod jeg mig sammen med Meningsfæller at fremsætte et Forslag, hvor Grænsen paa den ene Side var draget ganske anderledes snævert, idet vi indskrænkede os til at foreslaa, at de, der havde været saarede, de, der havde blødt for Fædrelandet, skulde have Understøttelse, hvorved vi kom til at understøtte dels Invalidere, hvis Understøttelse jo ikke er saa rigelig, at man ikke kunde unde dem mere, og dels saadanne Mænd, som aldrig tidligere have faaet nogen Understøttelse fra Staten, uagtet man maatte sige, at de kunde fortjene en saadan, Folk, der ere blevne saarede, men senere helbredede. Ved at drage Grænserne saa snævert blev det os